

РАДОСТЬТА НА МАКЕДОНЧЕТО

Имамъ си другарче,
българско букварче.
Щомъ си го разтворя,
почва да говори —
съ думи ясни, сладки,
както мама, татко,
а не като лани —
съ думи неразбрани.

Моего другарче,
българско букварче,
всѣки часъ ме вика,
и ми чурулика:
— Пълничко съмъ, Анке,
съ приказки, гатанки,
съ стихове и пѣсни,
съ разкази чудесни!

Моего другарче,
българско букварче,
мило ме поглежда,
шепне и нарежда:
— Нашата родина,
китна е градина;
да я любимъ вѣчно
и чистосърдечно!

Имамъ си другарче,
българско букварче.
Колко го обичамъ,
макаръ още сричамъ!
Сладко то приказва,
сладко то разказва
на езика рѡденъ —
днесъ вече свободенъ.

Вълчо Вълкановъ